

[Kyed.]

det rimeligt, at Virksomheder, der opnaar Tilskud, i en vis Tid maa finde sig i en vis Begrænsning med Hensyn til Udbytteudbetalingen, og at der ogsaa her kan være Tale om Tilbagebetaling af Tilskud, hvis det viser sig, at de paagældende Virksomheder indvinder stort Overskud“.

Hvordan staar det nu til med det radikale Partis Stilling til Tilskudspolitikken? Hvor er Kravene til A/S De danske Sukkerfabrikker om hel eller delvis Tilbagebetaling af det Beløb, der her foreslaas, naar der indtjenes et Overskud? For det ligger dog indenfor Mulighedernes Rammer, at A/S De danske Sukkerfabrikker vil være i Stand til at indtjene et saadant Overskud; deres Fortid vidner derom, for de har gennem adskillige Aar ikke behøvet at skrive deres Aktiedividende med mindre end et tocifret Tal, det har ligget saadan mellem 11 og 25 pCt. Hvor er Kravet om Begrænsning af Udbyttebetalingen, som det radikale Parti stillede i 1926, blevet af? Jeg har ikke hørt noget om, at der fra radikale Medlemmer i Finansudvalget er stillet noget som helst Krav derom, ligesom jeg heller ikke kan finde det mindste Krav om Udbyttebegrænsning eller Tilbagebetaling i den Overenskomst, som den højtærede Handelsminister har forelagt Udkast til i Finansudvalget; tværtimod, kan man sige, for der findes i det paagældende Udkasts § 5 en Bestemmelse om, at Sukkerfabrikkerne under visse Forhold kan blive fri for at udbetale til Roedyrkerne deres Part af den Ekstrabetaling af Roerne, hvori Staten skal deltage.

Jeg skal nu tillade mig at erindre om det konservative Partis Stilling, til daværende Statsminister Staunings Tilskudspolitik i Henhold til § 6 i Lovforslaget om Støtte til dansk Erhvervsliv. Det konservative Partis Medlemmer i Udvalget vedrørende nævnte Lovforslag — det var de ærede Medlemmer Hr. Drachmann og Hr. Larsen-Badse — skriver i deres Mindretalsbetænkning:

„Mindretallet afviser derfor kategorisk Forslaget i § 6 om Tilskud til Industrien og kan saa meget mere gøre det, som der altid af det Parti, Mindretallet repræsenterer, har været givet Anvisning paa andre Midler.“

Nu giver de Konservative blankt op og gaar stik imod deres Stilling i 1926 vedrørende Tilskudspolitikken, og det ligger da nær at spørge, om Aarsagen hertil f. Eks. skulde være at finde i den Kritik, som Traktat-

kommissionens Betænkning udtaler overfor de Konservatives saakaldte „andre Midler“. Hvis det ikke er Aarsagen, var det dog ganske rart at faa oplyst, hvad det nu er, som dikterer det konservative Parti at gaa ind paa en helt ny Linie i Erhvervspolitikken. Jeg tillader mig nemlig at gaa ud fra, at der stadig er en Linie i det konservative Partis Erhvervspolitik, selv om det ikke er den samme som hidtil, og dernæst forudsætter jeg, at det konservative Partis Stilling overfor det Spørgsmaal, der ligger for her, er taget efter moden Overvejelse og med alle Hensyn taget i Betragtning, ogsaa Konsekvensen af at stemme for Bestemmelsen om direkte Tilskud til Erhvervene.

Til den højtærede Handelsminister, der jo staar som Sejrherren, som den socialdemokratiske Handelsminister, der har kunnet opnaa det, som den højtærede Statsminister i sin Tid, i 1926, i Egenskab af Erhvervsminister politisk set knækkede Halsen paa, vil jeg gerne sige, at den højtærede Handelsminister nu ikke maa tilskrive sig selv hele Sejren. Nej, den maa den højtærede Handelsminister i høj Grad dele med Chefen for Generalstaben, i dette Tilfælde den højtærede Statsminister, der som den forudsende Generalstabschef har sørget for at anbringe den højtærede Indenrigsminister paa den Plads, han er anbragt paa. Det gaar efterhaanden op for mange, og for alle i denne Sal er det aabenbart, enten man saa vil erkende det eller ej, at havde den højtærede Indenrigsminister i Dag indtaget sin gamle Plads og paa samme Maade som i Aaret 1926—27 staaet her som sit Partis Ordfører i dette Spørgsmaal og i den Stilling staaet overfor en socialdemokratisk Regering som Ordfører for et frit stillet Støtteparti, saa var hans Tale afgjort faldet paa Linien fra 1925—26—27. Naa, man maa jo bøje sig for Kendsgerningerne, og Kendsgerningen er den, at den højtærede Indenrigsminister er bragt til Tavshed, ligesom hans Parti er blevet bragt til Tavshed, og det vil „Fyns Venstreblad“ uden Tvivl ogsaa komme til at erkende, naar Afstemningen har fundet Sted, for jeg tvivler ikke om, at naar denne Afstemning har fundet Sted, saa vil der ikke komme til at staa i „Fyns Venstreblad“, at et Flertal af det radikale Parti ved Afstemningen gav Udtryk for, at de fortsat delte den Opfattelse, som Venstres Medlemmer forfægtede. Det tror jeg ikke kommer til at staa der mere end een Gang vedrørende dette Spørgsmaal. Nej, Afstemningen skal nok vise og yderligere bekræfte for alle, hvor lidt Vægt man bør tillægge radikale Talsmænds Ord om deres Uafhængighed af Socialdemo-